

hold: at Præmierne kun afgiver forsikringsmæssigt Grundlag for en mindre Del af Renten (ja, at der for de allerfleste af de nuværende Rentenydere aldeles intet forsikringsmæssigt Grundlag er for *nogen* Del af Renten), og at Renten skyldes offentlige Tilskud.

Disse Ejendommeligheder ved vor Invalideforsikringsordning bevirker, at det maa være udelukket at sidestille den med de Forsikringskontrakter, som afsluttes med private Forsikringsselskaber eller med en offentlig, af Staten garanteret Anstalt som Statsanstalten for Livsforsikring, eller overhovedet med Kontrakter af privatretlig Natur, som afsluttes med Staten eller statsgaranterede Institutioner (f. Eks. Landmandsbanken). Den valgte „Forsikringsform“ betyder — foruden at den har afgivet Baggrund for at opkræve Forsikringspræmier — et særlig *vægtigt Tilsagn* fra Statens Side om en Invaliderende. Skønt ogsaa Aldersrenteloven tillægger Personer, der opfylder visse Betingelser, en *Ret* til Aldersrente af den i Loven anførte Størrelse, maa det erkendes, at Invalidelovens Tilsagn er nok saa kraftigt. Den teoretiske Mulighed, som foreligger for — uden Erstatning — helt at ophæve Retten til Aldersrente, foreligger paa Grund af den valgte Forsikringsform ikke, for saa vidt Invaliderenten angaar. Men naar *det paa den anden Side er klart for alle*, af hvilke Bestanddele Invaliderenten bestaar: at henimod Halvdelen skyldes offentlige Tilskud, maa Invaliderenten, for saa vidt angaar denne Del — og vel ogsaa for den Del, der skyldes Arbejdsgivernes Bidrag —, være underkastet Lovgivningsmagtens Bestemmelser paa samme Maade som denne, idet den afvejer de samfundsmæssige Hensyn, bestemmer over andre offentlige Tilskud og Understøttelser. Nogen *berettiget Forventning* om, at saadanne Tilskud skal vedblive i uforandret Størrelse, kan *ikke* anerkendes. Hvis Regeringen anser det for paakrævet at reducere Renten i Forhold til Kronestigningen, maa Lovgivningsmagten i Henhold til Regeringens Forslag herom kunne vedtage dette. Der kan anføres meget for og imod en saadan Nedsættelse, men *om* den skal finde Sted, afgøres naturligst af Lovgivningsmagten, og denne Afgørelse maa formentlig ligge udenfor Domstolens Omraade. Et privat Selskab eller Statsanstalten for Livsforsikring er forpligtet til at staa ved sin Kontrakt, selv om det har *beregnet Præmier forkert*, eller selv om denne paa Grund af den senere Kronestigning viser sig at have været alt for lille. Men derom er der slet ikke Tale her: Staten og alle har hele Tiden været paa det rene med, at Præmien var og skulde være for lille, at den kun skulde dække en mindre Del af Renten, og at Resten skulde være offentligt Tilskud. Der er ikke Tale om nogen Fejlregning eller fejlslaaet Beregning, men kun om af samfundsmæssige Hensyn at foretage en Forandring af offentlige Tilskud. At man samtidig ogsaa nedsætter de forsikredes Præmier, er en Ting for sig, der for øvrigt begrundes af samme Forhold (det lavere Prisniveau), og som ogsaa i nogen Grad skyldes den i Folketingets Udvalgsbetænkning i 1921 udtalte Formening om, at Præmierne bør nedsættes, hvis man gaar til at nedsætte Renten. I denne Forbindelse skal for øvrigt gøres opmærksom paa, at det, saa vidt vides, *ikke* en eneste Gang under Behandlingen af Loven af 1921 er bleven *hævdet*, at Lovgivningsmagten for stedse skulde have bundet sig til en Rente af 800 Kr.

At Lovgivningsmagten skulde have tilsigtet at binde sig saaledes til en ganske ny og fuldstændig uprøvet Ordning, er heller ikke rimeligt at antage. Thi rent bortset fra Spørgsmaalet om en generel Nedskæring af Renten er der andre Spørgsmaal vedrørende denne — som f. Eks. Spørgsmaalet om Rentens Graduering efter By og Land, Køn o. s. v. —, som stadig vil frembyde sig, og som det vilde være ganske mærkeligt og uheldigt, om Lovgivningsmagten skulde være afskaaret fra at røre ved. Det hjælper her kun lidt at henvise til, at Renten kan ændres for de fremtidige Rentenydere. Thi det maa erindres, at en Mængde af de 25 000 nuværende renteberettigede (nemlig 18 500 Rentenydere plus 7 000, hvis Begæringer alt ligger i Retten, og hvoraf de fleste faar tilkendt Rente) hører til yngre Aldersklasser, og at man saaledes, hvis paakrævede Forandringer kun indførtes for ny tilkomne renteberettigede, i en meget lang Aarrække vilde faa to Klasser af Rentenydere. Hvis man vilde hævde, at Renten for de nuværende Rentenydere maatte være juridisk intakt, vilde Ministeriet for øvrigt være meget i Tvivl, om det da var muligt at vedtage Forandring for de ca. 1,5 Million Personer, der er indtraadt i Invalideforsikringen, men endnu ikke har søgt om Rente, og hvis kontraktmæssige Forsikringskrav da ogsaa maatte være fuldt beskyttet i Henhold til Grundloven.